

[A. Svensson.]

samme Aar — at fremhæve, at Kravet om en ny Grænseafgørelse maatte fastholdes, men Vejen dertil maatte gaas i Etaper.

Jeg har hermed paavist, at med Henblik paa Kravet om en Grænserevision er der ikke, som det ærede Medlem Hr. P. Mortensen vil paastaa, indtraadt nogen Forandring hos det tyske Mindretal; det har til Tider gjort sig stærkere gældende, til Tider svagere, men det har altid været der. Hvad der er forandret, er, at Tyskland fra at være et demokratisk styret Land er blevet national-socialistisk, og at dette igen har farvet af paa det tyske Mindretal i Nordslesvig.

Spørgsmaalet er saa: Har vi Lov at lade os bestemme i vor sønderjyske Politik af denne Kendsgerning? Og derpaa maa jeg svare med et Nej. Hvad enten Tyskland er demokratisk eller nazistisk, er det vort Naboland mod Syd, som vi er interesseret i at staa i et godt og nabovenligt Forhold til, ligesom jeg gaar ud fra, at den samme Bestræbelse vil være naturlig i det tyske Folks Forhold til det danske. I Overensstemmelse hermed maa vi forme vor nationale Politik i Grænselandet; tyske Udæskninger maa tilbagevises, men det gaar ikke an, at vi svajer og svinger i vor Bedømmelse af Tingene, som man i visse socialdemokratiske Kredse har gjort det. En stor, fast og rolig Linie over for det tyske Mindretal, under fuld Varetagelse af danske Interesser, kulturelt som økonomisk, i Bevidstheden om, at vi arbejder paa gammel dansk Grund, og at Stemmetsallene i 1920 talte med tre Fjerdedele for Danmark — det er, hvad der baader os bedst nu og i Fremtiden.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller berørte i sin Finanslovtale vort Militærberebsskab og herunder ogsaa den af 27 000 danske Nordslesvigere rettede Henvendelse til Regering og Rigsdag om en mere effektiv Sikring af vor Sydgrænse. Jeg kan godt sige, at dette Krav er et Folkekrav, baaret frem af Medlemmer af alle Retninger og Partier, de to Regeringspartier medindbefattet. Saa vidt jeg forstod Statsministerens Svar, var han ogsaa paa det rene hermed. Det, jeg hæfter mig ved, er nogle Ord af Statsministeren om, at det dog var bedst at vise Beherskelse. (*Statsministeren* [Stau-ning]: Ja!). Ja, siger den højtærede Statsminister. Hvis den højtærede Statsminister herved forstaa, at en stærk og levende Ansvarsfølelse og en sund Beherskelse bør gaa Haand i Haand i dette som i andre Spørgsmaal af delvis udadventt Karakter,

saa tror jeg ikke, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller eller andre Konservative kan have noget at indvende.

Det turde maaske være anbragt at huske den højtærede Statsminister paa, at det var ikke os, der for et Aars Tid siden for ud med opsigtsvækkende Skildringer af, at der stod en nationalsocialistisk Hær rede i Nordslesvig, som havde Hovedkvarter og Operationsbasis i Flensborg, hvorfra der udgik Arméfalinger, Mobiliseringsordrer o. s. v., og som tilsigtede „en terroristisk Afgørelse, hvorved Nordslesvig bringes tilbage til Slesvig-Holsten.“ Det var den højtærede Statsministers egen Partifælle, det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen, samt tilsluttende forhenværende Minister H. P. Hanssen; og det var de Konservative, det var den konservative Presse, som viste Beherskelse.

Til sidst vil jeg gerne fremhæve et Forhold, som er fremdraget baade af det ærede Medlem Hr. Schmidt og af det ærede Medlem Hr. P. Mortensen. Det ærede Medlem Hr. Schmidt klagede over, at det var saa svært at faa Opholdstilladelse her i Landet for tyske Statsborgere, selv hvor nære Familiebaand og nær Tilknytning til Hjemlandet talte til Fordel for det. Det ærede Medlem Hr. P. Mortensen var absolut imod en Imødekommenhed, idet han fremførte de i Forvejen begrænsede Arbejdsmuligheder inden for Landets Grænser. Forhenværende Minister H. P. Hanssen har gentagne Gange, bl. a. paa det danske Aarsmøde i Haderslev i Sommer og sidst i Sprogforeningens Aarsberetning, indtaget samme Standpunkt. Han paastaar, at der fra tysk Side er iværksat en organiseret Indvandring for at styrke det tyske Mindretal i Nordslesvig.

Hvis der virkelig er noget, som tyder paa, at der tilsigtes en organiseret Indvandring sydfra, saa siger det sig selv, at den Slags Bestræbelser kan vi ikke give frit Løb. Noget andet er, at hvor paaviseligt rent menneskelige Grunde taler for en Tilladelse, maa vi efter min Mening være varssomme med at give Afslag. Vel staaar Danske og Tyske tit skarpt og stejlt over for hinanden i det nationale Brydnings-Bælte, og naar der finder voldsomme grænsepolitiske Fremstød Sted fra vor Modpart, som i Fjor Foraar, bliver det ikke let at undgaa en Skærpelse af Modspørgningerne. Der er imidlertid ingen Tvivl om, at den nationale Afspørgning, vi lykkeligt var kommet ind i for nogle Aar siden, er langt af foretrække for alle Parter. Jeg skal derfor slutte med at udtale Ønske om, at den maa faa bedre Kaar igen i den Tid, der kommer.